

Zondagsschoolboekje

Titel: Wiebeltje en de sterrenregen

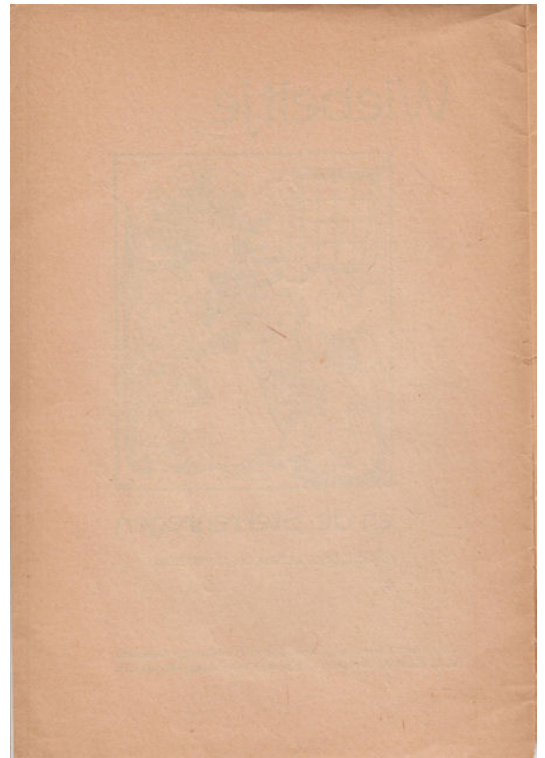
Auteur:

Illustrator:

Uitgever: Vereniging voor Godsdienstige Opvoeding

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1947

WIEBELTJE EN DE STERRENREGEN

1. En toch hielden ze wel van Wiebeltje. Heel, heel lang geleden, woonde er in het dichte bos eens een kabouterdje, dat lelijk was om te zien. Hij was krom en had een gezicht vol rimpels en een grote neus, die, als hij hard liep, heen en weer wiebelde. Geen elfenkindje wilde met hem dansen, geen kabouter wilde met hem uit rijden gaan, want Wiebeltje was zo lelijk! Nu weet je meteen, hoe zij hem noemden en misschien vind je dat net als ik niet aardig. Of misschien vind je het juist wel een grappige naam, maar als je alles wist, dan wist je ook, dat Wiebeltje helemaal niet een kabouter was, die je uit moogt lachen. Je zoudt het kunnen vragen aan de vogels of aan de bloemen in het bos, aan de hazen en de konijnen, aan de veldmuisjes, aan nog veel meer dieren. Ik weet een andere naam voor Wiebeltje, een veel betere naam: „De busdokter”. Vogels met een zere vleugel worden bij Wiebeltje gebracht. Wiebeltje weet overal raad op. In een hoekje van zijn hol heeft hij een heel rijtje uitgeholde kastanjes en notedoppen, daar zit zalf in en die zalf maakt de zere vleugels weer helemaal beter. Wiebeltje zoekt zelf de kruiden in het bos en hij kookt de zalf in een ijzeren potje boven zijn houtvuurtje. De vogels kijken hem vriendelijk aan met hun kraaloojes. Zij kijken niet naar Wiebeltjes lelijke neus, zij zien alleen zijn goetige, vriendelijke ogen. Uit dankbaarheid zingen zij hun mooiste liedjes voor hem en vertellen hem verhalen uit de mensenwereld.

En wie heeft er altijd voorraad van gedroogde bessen, beukenootjes, eikels, als de sneeuw buiten hoog ligt en de dieren geen voedsel kunnen vinden? Wie heeft er dennepappels en andere zaden voor de dieren in het bos, voor de veldmuiszen

en de eekhoortjes, voor de vogels, die niet naar verre landen zijn gegaan? Wiebeltjes kast is nooit leeg! Hij heeft altijd iets. De elfen en de kabouters schamen zich een beetje om samen met Wiebeltje naar een feest in het bos te gaan. Wiebeltje is zo lelijk, zo heel erg lelijk en toch..... ook zij weten de weg naar Wiebeltjes hol. Dat is een eenzaam plekje, waar niemand woont, want Wiebeltje is maar het liefst alleen. Als ze verdriet hebben, als ze iets verloren hebben, als ze honger hebben of pijn, komen ze bij Wiebeltje. Eigenlijk had Wiebeltje best de deur op slot kunnen doen, de dieren waren immers veel aardiger voor hem dan de elfen en de kabouters, maar hij deed het niet. De deur ging altijd open. Ja, toch hielden ze wel van Wiebeltje.

2. Sneeuw in het bos. Over het bos lag een wit sneeuwkleed. Het was midden in de winter. De elfjes woonden diep onder de grond in het elfenrijk. Alle kabouters en dieren woonden in hun warme holletje. De vogels waren ver weg gegaan naar een warm land behalve het winterkoninkje en het roodborsje, maar die wisten de weg naar Wiebeltjes

huis. Juist in deze tijd laat niemand zich zien. Als je door de sneeuw liep in het dichte bos en je keek heel goed uit in de donkere nacht, zou je wel eens een enkele keer een lantaarntje kunnen zien; dan gingen de kabouters bij elkaar op visite, omdat ze zich zo alleen voelden en een praatje wilden houden, maar Wiebeltje kreeg nooit visite. Hij woonde zo ver weg en hij was toch immers Wiebeltje maar! Soms vond hij dat erg, maar er was altijd nog zoveel te doen.

Juist in deze tijd gebeurde er in het bos een ongeluk. Iedereen zou meelij hebben gehad als het niet juist met Reintje de Vos was gebeurd. Hij was in een strik blijven haken en had zich ernstig bezeerd. Wiebeltje had nooit veel vriendelijks

ondervonden van Reintje de Vos. Alle dieren waren lief voor hem, maar Reintje was een plaaggeest, maar nu was het ongeluk juist gebeurd vlak voor Wiebeltes hol en de vos had zo gekermd, dat Wiebelte was komen aanlopen en geholpen had. Zo'n strik was pijnlijk ook voor kabouterhandjes en het had heel lang geduurd, voordat de arme vos zich met al zijn wonden, die hij door zijn vele stoute dingen zeker had verdiend, naar het hol van Wiebelte had gesleept, dat het dichtste bij was.

Nu was het hol helemaal bezet door Reintje. Wiebelte kon er zelf haast niet meer bij, maar hij was een goede gastheer, verzorgde de wonden van het stoute Reintje en lette er maar niet op, dat de vos heel lastig en brommerig was. Dat kwam zeker van de pijn. Wiebelte kon hem geen ogenblik alleen laten. Gelukkig werd het eten voor de vos aangelept door twee van zijn neven, dat was tenminste prettig. Maar Wiebelte zou wel niet naar het grote winterfeest kunnen gaan. Een roodborstje was al komen aanvliegen met de uitnodiging van de kabouterkoning en de elfenkoningin. Wiebelte had zijn hoofd eens geschud en zijn grote neus wiebelde plechtig mee. „Ik kan dit jaar niet komen,” zeide hij en hij vertelde er maar niet bij, dat het hem niet eens zoveel schelen kon. Al die prachtig geklede kabouters en elfjes, die toch niet met hem wilden spelen! Het roodborstje vroeg, waarom hij dan niet kwam en Wiebelte vertelde. Het roodborstje was verbaasd. Van Reintje de Vos moest niemand in het bos veel hebben en dat Wiebelte die nu verzorgde, stel je voor! En zijn kraaloojes stonden op eens bedroefd. „Ik zal je missen, zeg!” piepte het. En toen vloog het weg. Wiebelte was opeens een beetje blij. Hij had graag het roodborstje een paar bessen gegeven, maar hij kon niet bij zijn kast, want de vos lag er voor.

3. *Visite.* Op een avond vlak vóór het feest, werd er op de deur geklopt. Daar stond Koo's Konijn. Het was moeilijk om hem binnen te laten; niet alleen ging de deur haast niet open door de sneeuw, maar Reintje de Vos nam bijna de gehele kamer in beslag. Bovendien waren Reintje en Koo's geen goede vrienden. Maar Koo's kende Wiebelte goed. Wie in Wiebeltes hol kwam was veilig. Reintje bromde wel, maar zou er niet aan denken om Koo's kwaad te doen, waar Wiebelte bij was, want de brommerige, mopperige Reintje, die

3

kabouterkoning,” zei Wiebelte, „die staat altijd voor iedereen klaar. Hij is goed en vriendelijk.” Het konijn bleef nog een tijd. De vos had niets gezegd, maar loerde met één oog naar Koo's Konijn. Als Wiebelte er niet geweest was, zou hij het konijn vast kwaad hebben gedaan, maar nu durfde hij niet. Maar Koo's merkte het best en buiten trok hij Wiebelte even achter het hol.

„Wiebelte,” fluisterde hij, „ik heb nog een boodschap, een boodschap, die alle dieren van het bos je sturen. Reintje de Vos is nu ziek en kan niet veel doen. Ik ken twee honden van een boerderij ver weg, die willen wel komen om die stouterd weg te slepen naar zijn eigen hol. Dan kan jij mee naar het feest en je hebt je hol vrij! Neen, wees maar niet bang, de honden zullen hem niet dood bijten.” Maar Wiebelte was niet bang. Wiebelte was boos. „Maak dat je weg komt,” zeide hij tegen Koo's „en schaa'm je wat om een oud, ziek dier te willen laten verhongeren in zijn hol”. Reintje is hier en daarmee uit. Toen maakte Koo's benen, dat was niets voor Wiebelte, die werd niet zo gauw boos. Er was er één, die heel scherpe oren had en alles had gehoord, omdat het deurtje van het hol op een kier stond. Jullie kunt wel raden, wie dat was. En misschien was het daarom zo gezellig in het hol, terwijl de andere elfen en kabouters met de dieren feest vierden in die blijde winternacht.

4. *Twee feesten.* Het eerste feest werd gehouden op de bosweide waar de kabouters en de elfen samen kwamen. Op kleine sleetjes, getrokken door de veldmuizen, kwamen de elfjes er aan in witte bontjasjes. Alle sneeuw was gesmolten door de grote vuren, die de kabouters hadden gemaakt en waar ze samen omheen dansten en als ze koud werden, daalden ze af in een diepe gang, die voerde naar het gebied van de kabouterkoning en de Elfenkoningin diep onder de grond, verlicht door duizenden glimwormpjes. Daar aten ze honingkoeken en dronken appelwijn, maar om 12 uur gingen ze allen weer naar de bosweide om te kijken naar de sterrenregen, en iedereen dacht: „Straks valt zo'n blinkende ster voor de voeten van de elfenkoningin of misschien ook voor de voeten van de kabouterkoning! In ons bos valt zij vast. De leeuwvrik, de enige vogel, die zingende naar de hemel vliegt, heeft het aan de uil verteld, en de uil is een wijze vogel, die nooit iets vertelt, wat hij niet zeker weet”. En zo stonden alle elfen

5

stoute slimmerd, was niet ongevoelig voor alle liefde en vriendelijkheid, waarmee Wiebelte hem verzorgde. En zo zaten ze dan met zijn drieën bij het schemerige licht van Wiebeltes lantaarn. En toen ging Koo's vertellen, dat de dieren van het bos heel opgewonden waren. „Je weet toch wel, Wiebelte,” begon hij, „waarom wij eigenlijk dat winterfeest vieren? In de mensenwereld is ieder jaar groot feest ter ere van een klein Kindje, dat eenmaal geboren is in een grot. Het was zo arm, dat het niets had, waar het Zijn hoofdje op kon neerleggen en het had eigenlijk geen plaats om te wonen en geen huis, geen hol en geen nestje. Het was toch een Koningskind, het liefste en beste op de aarde en het hield van allen, óók van de dieren. Nooit waren de sterren zo mooi als toen hun kleine Koning daar lag te slapen in die heilige nacht. En ieder jaar hebben de sterren nog grote vreugde, omdat dit Koningskind geboren is. Want Hij is ook de Koning van de sterren,

weet je? Ieder jaar schiet menige kleine ster naar beneden en valt als een glanzend stukje zilver voor het huis van het kind, dat iets heeft gedaan om het Koningskind blij te maken. Je kent de oude wijze uil, die achter het eikenbos woont? Voor ze ging slapen, heeft ze gezegd, dat ze zeker wist dat de ster dit jaar in ons bos terecht zou komen. Iedereen denkt dat de elfenkoningin haar misschien krijgen zal. Zij is immers de mooiste en liefste van het bos! „Misschien de

4

en kabouters te kijken naar de hemel. Eerst gebeurde er niets. De sterren straalden helderder dan ooit tevoren, toten plotseling wezen ze allen naar boven. De sterren schoten door elkaar en drie kwamen er naar beneden recht op het bos af. Maar waar bleven ze? Niet op de bosweide. En zou er dan niet één van de drie voor de elfen of kabouters zijn? Alle elfen en kabouters waren toch hier? En de meeste dieren! Zouden de dieren zo'n prachtig blinkende ster krijgen? Niemand dacht aan het eenzame hol aan de rand van het bos, waar het lelijke kabouterje woonde, dat hen allemaal toch zo dikwijls geholpen had.

Het andere feest was nog véél mooier. In het hol van Wiebelte zaten Reintje, het roodborstje en Wiebelte en aten noten en vruchten. Zelfs de vos genoot ervan en Wiebelte was blij omdat het roodborstje liever met hen feest vierde dan op de bosweide. Het roodborstje vertelde verhaaltjes en de vos was heel stil en had vandaag geen ondeugende streken. Wiebelte was ook stil. Hij dacht nog steeds aan het verhaal van Koo's Konijn.

Zouden de elfen en kabouters op de bosweide er nu ook wel eens aan denken, waarom er juist op deze dag feest werd gevierd? En zijn lelijke gezicht stond heel ernstig, terwijl hij bedacht dat hij zo graag eens wat meer van dat Koningskind zou willen weten en iets voor dat Koningskind zou willen doen. Niet om zo'n ster te krijgen. Hij was toch het leukste kabouterje van het bos. Maar een Kindje, dat geen plekje had om het hoofd op neer te leggen..... Hij was maar een klein, dom kabouterje en hij dacht er niet over na, hoe het verder met dat Kindje was gegaan. Maar hij zou zijn eigen warme halletje wel willen geven voor dat Kindje. Het kon niet. Reintje was hier! „Je luistert niet,” piepte het roodborstje en keek naar Wiebelte.

Toen vertelde Wiebelte, wat hij zo juist had gedacht. Natuurlijk zei hij niet, dat Reintje hem in de weg zat. Dat zou niet aardig zijn. Het roodborstje keek Wiebelte aan. „Ik zou mijn nestje wel willen geven!” zeide hij, „dan bouw ik een ander.” En toen sprak de vos: „Mijn hol staat leeg.” „Wij hebben het toch gezellig bij jou, Wiebelte, in deze koude nacht,” tjlpte het roodborstje. Wiebelte keek eens naar de vos. Het was net, of al het lelijke, sluwe uit zijn bruine ogen verdwenen was en of ze elkaar stilletjes beloofden, dat

6

het uit zou zijn met lelijke streken in het bos, als Reintje weer zou kunnen lopen. Er was niet zulke lekkere drank en koek als op de bosweide, er was geen muziek van krekeltjes, en er waren ook geen glimwormpjes. Maar het was heel stil en blij en vredig in Wiebeltes hof.

5. *Drie sterren.* Niemand weet meer, hoe het precies gebeurde, maar op eens was het hol helder verlicht. Wiebelte schrok, zodat hij de deur bijna niet durfde openen. De vos sprong op zijn zieke poten en het roodborstje vloog het raam uit. Buiten in de sneeuw lagen drie blinkende sterren en een witte vogel zong het mooiste lied, dat Wiebelte ooit had gehoord: „Wiebelte, de dokter van het bos, mag deze sterren dragen, omdat het Koningskindje heeft gekeken in zijn vriendelijk hart. Het Koningskindje heeft gezien, dat Reintje niet ergens ziek verhongerde in de koude sneeuw en het weet, dat Wiebelte voor de vos gezorgd heeft, zoals hij het graag voor het Koningskindje had gedaan!”

Dit was het mooiste feest in Wiebeltes leven. En dat feest duurt nog altijd voort. Want wie Wiebelte tegenkomt, ziet de drie stralende sterren. In zijn kleine, lelijke gezichtje stralen twee lichtende sterren uit zijn ogen. En de derde ster straalt daar, waar Wiebeltes hart klopt. En het bosvolkje is eigenlijk niet zo heel verbaasd, want ze hielden toch wel veel van Wiebelte. Alleen waren ze hem die avond maar een klein beetje vergeten. J. v. K.

7

en schreeuwen van de gevangen olifanten gehoord, gezien heeft hij ze nog niet.

Chota's Vader roept: „Ga je mee, ze zijn nu rustig, we zullen ze voeren.”

Dadelijk laat Chota zijn spel in de steek en springt op. Van stokjes en grasjes heeft hij een omheining gebouwd, een hagedisje en een kameleon had hij er in gezet. Op een ogenblik, dat Chota even niet oplette, zijn beide ontsnapt.

Even later zit Chota vóór zijn Vader op de brede rug van Zwarte Prins, vaders olifant. Zwarte Prins gaat helpen bij het temmen, aaniend met zijn slurf zal hij proberen ze vriendelijker te stemmen.

Bij de ingang van de omheining houdt Vader stil en met een zwaai zet hij Chota boven op een paal. „Rustig blijven zitten, hoor.” Vanaf zijn hoge zitplaats kijkt Chota naar wat er gebeurt. Sommige olifanten vinden 't prettig vriendschap met Zwarte Prins te sluiten. Hun touwen worden losgemaakt, zij krijgen suikerriet en andere lekkers en worden weggeleid.

Andere willen niets eten en denken niet over vriendschap met Zwarte Prins. Een grote olifant zwaait onrustig met zijn slurf heen en weer en stampt zó hard, dat de grond er van dreunt. Ga weg, laat me toch met rust, gilt hij in olifantentaal. Eindelijk zijn alle weg, behalve die éne weerbarstigste. Nog steeds stampt hij en maakt zich kwaad.

Chota vergeet, wat Vader gezegd heeft, glijdt langs een paal naar beneden en holt de omheining binnen. De olifant gilt van angst. Nog nooit heeft hij zo'n klein, bruin jongetje gezien, verschrikkelijk bang is hij ervoor.

Chota's vader ranke Zwarte Prins even met zijn ijzeren staaf aan en zegt: „Zet 't kind voor me neer!” Zwarte Prins zet met een zwaai van zijn slurf de jongen voor zijn meester neer.

„Ondeugende jongen,” broemt Vader. Chota drukt zich tegen Vader aan en zegt: „niet boos zijn!”

„Blijf nu rustig, maak hem vooral niet onpleusw bang,” zegt Vader. Hij pakt een groot stuk suikerriet. „Kom, we zullen het nog eens proberen, Zwarte Prins, doe je best!”

Zwarte Prins steekt zijn slurf uit en lieftoest 't wilde beest en spreekt hem in olifantentaal toe. Eensklaps wordt de wilde olifant stil, hij gilt niet langer maar kijkt strak naar Chota.

9

TWEE KINDERTJES EN EEN OLIFANT

Als we jullie zouden vragen, vertel ons eens, wat je al zo geleerd hebt, dan zou de een zeggen lezen, een ander schrijven, weer een ander tekenen, zingen, spelen, touwtje springen, piano spelen. We zouden met elkaar nog veel meer dingen kunnen opnoemen. 't Is echter de vraag of een van jullie allen zou noemen iets, dat we allemaal, groot en klein, hebben moeten leren. Het is heel belangrijk! Ja, het is iets, wat soms makkelijk is, op een ander keertje is 't wel eens heel moeilijk.

Moeder riep: „Jan, ga eens gauw je handjes wassen, dan mag je mee boodschappen doen.” Dadelijk liet Jantje zijn blokken in de steek en waste zijn handjes. Fijn om met Moeder de stad in te gaan, misschien gingen ze wel met de tram!”

„Loopt tegen 't mur 's avonds, Jantje speelt met zijn jeep, 't gaat prachtig, Moeder roept: „Jan, bedtijd, ruim je je speelgoed even op!”

Jantje hoort niets, speelt tenniniste rustig door. Even later roept Moeder: „Jan, ben je klaar?” — „Toe, nog even, Moeder.” — „Neen Jan, je moet naar bed!” En wat is het moeilijk nu te luisteren, om gehoorzaam te zijn, om de jeep te laten liggen, op te springen en naar bed te gaan.

En tóch is luisteren, gehoorzaam zijn, iets dat God van ons vraagt. Nu zfi ik je vertellen van een kleine jongen, ver weg, die dat óók begreep.

1. *De jacht.* Op een dwarsbalk van de olifantenomheining dicht bij de ingang zit Chota Lal. Zijn blote voetjes zwaaien heen en weer, terwijl hij gezellig op een stukje suikerriet knabbelt.

Gisteren zijn Chota's Vader en vele anderen uit het dorp op de olifantenjacht geweest. Allerlei vreemde geluiden klonken in het bos. Chota hoorde het slaan van de trom; het bos weerkaatste 't geschreeuw der mannen en 't gekraak van vallende bomen.

Tegen 't vallen van de avond is de kudde verschrikt en geheel uitgespuet de omheining binnengevaren. Met een harde slag viel de deur achter de laatste dicht. Gevangen waren ze. Van alle kanten sprongen mannen van uit de duisternis naar voren, grepen de olifanten en bonden ze met stevige touwen aan dikke palen vast.

Dit is allemaal gisterenavond gebeurd, Chota heeft 't gillen

8

„Toe Vader, laat mij hem 't suikerriet geven.” Chota vraagt 't heel kalm en rustig. Vader geeft 't aan Chota en deze houdt het de olifant voor. Langzaam heft de olifant zijn slurf op tot hij ermee in 't bereik van 't suikerriet komt, pakt het en brengt het naar zijn wijd geopende bek. Chota lacht en klapt in zijn handen als hij 't geknabbel hoort. „Goed zo, m'n jongen!” Voortaan krijgt Zijne Hoogheid iedere dag een stuk suikerriet.

Vader lacht: „Hij is getemd,” zegt hij, terwijl hij Zwarte Prins naar de uitgang leidt. „Je zult zien, dat hij toch een goede hulp wordt!” „Mag ik bij 't africhten helpen, Vader?” „Och, je bent zelf nog een kleine wilde man,” lacht Vader. „We zullen elkaar helpen gehoorzamen!” zegt Chota.

Terwijl Chota Zijne Hoogheid africht, leert hij zelf gehoorzamen. Als Vader roept: „Chota kom hier”, of „laat de mannen nu verder voor Zijne Hoogheid zorgen”, moet Chota gehoorzamen. Hij kan nu niet meer met een dreuzerig stemmetje zeggen: „Ik... wil... niet.” Chota verwacht, dat Zijne Hoogheid hem gehoorzaamt, evenzo leert Chota aan anderen te gehoorzamen.

3. *De brug.* Er komt een grote verandering. Ver weg tussen de heuvels moet een brug gebouwd worden over een snel stromende rivier. Alle mannen en olifanten moeten helpen bij de bouw van de brug. Chota en zijn Moeder gaan ook mee.

De reis er naar toe vindt Chota fijn. Hij rijdt op zijn olifant dwars door de dalen en tegen de heuvels op. Eindelijk zijn ze op de plaats van bestemming. Er valt heel veel te doen. Bomen moeten geveld, wegen aangelegd, de rivierbedding moet verlegd.

2. *Chota en Z.H.* Nu breekt er een drukke tijd voor Chota aan. Voor spelletjes heeft hij geen tijd meer. Chota leert Zijne Hoogheid, zo noemt hij zijn olifant, africhten. Hij is er trots op, ervoor te zorgen, dat er geen doornen of stek aan de grote voetstolen blijft zitten. Tot halverwege de zware poten kan hij komen, voor 't overige zorgen de mannen.

„Til je poot op!” beveelt Chota en Zijne Hoogheid, die 't zachte tikje tegen zijn voet voelt, heft zijn poot juist zo hoog, dat Chota er bij kan. „Och, och,” zucht Chota. „Waarom kijk je toch niet beter uit waar je loopt. Moet ik al mijn werk steeds voor niets doen?” Zijne Hoogheid hoort 't gemopper. Dadelijk zwaait hij zijn slurf om Chota heen, alsof hij zeggen

10

wil, stil maar, in het vervolg zal ik beter opletten hoor.
De olifanten verrollen zware stammen, dragen ladingen cement aan, Op allerlei manieren gebruiken ze hun reuze kracht.

Chota draagt weer de zorg voor Zijne Hoogheid. 's Avonds als 't werk afgelopen is, gaat Chota met Zijne Hoogheid naar de rivier en nemen ze een bad. Iedereen heeft plezier in 't vrolijke spel. De olifant zuigt zijn slurf vol water en spuit 't daarna over Chota uit. Een pret, dat zij hebben, 't kost moeite uit 't water te komen. Zijn ze er eindelijk uit, dan kijkt Chota de poten van Zijne Hoogheid na en boent hem verder schoon. Het grote beest knort van plezier.

Moe van de lange dag vindt men Chota 's avonds dikwijls in de olifantenstal. Heel stil ligt hij tegen Zijne Hoogheid aan, die zijn slurf beschermend om zijn vriendje heen geslagen heeft. Chota heeft te veel slaap gehad om thuis naar zijn eigen bedje te gaan.

Eindelijk komt de dag, waarop de brug klaar komt. Zijne Hoogheid zal de brug inwijden. Langzaam en statig stapt hij voort in de schemering om aan te tonen, dat de brug hecht en sterk is. Chota zit kaarsrecht op zijn rug.

4. *Gehoorzamen.* Halverwege klinkt plotseling vanaf de oever: „Halt!“ „Halt!“, herhaalt Chota. Onmiddellijk staat de olifant stil.

Chota wacht en vraagt zich af wat er aan de hand is. Diep beneden hem stroomt de rivier met haar vele draaikolken. Enkele minuten later komt Chota's vader met enkele anderen buiten adem aanhollen.

„Goed gedaan, goed gedaan!“ brengt Vader er met moeite uit. „Er dreigt groot gevaar. Op geen 5 pas afstand is de vijand aan 't werk geweest. Schroeven, moeren, ijzeren bouten zijn verwijderd, de dwarsbalken liggen los. Net bijtijds zagen we het. Waren jullie niet op onze roep blijven staan, dan lagen jullie nu beide in de rivier!“

's Avonds bij het slapen gaan zegt Chota tegen Zijne Hoogheid: „'t is toch maar goed om gehoorzaam te zijn, vind je ook niet?“ En de olifant liefkoost Chota met zijn slurf, alsof hij zeggen wil: „Ja hoor, ik ben 't volkomen met je eens!“

Nabespreking: *Luisteren naar 't stemmetje in ons.*
Jullie hebben gehoord, hoe Chota dadelijk op de eerste roep van Vader gehoorzaamde. Langzamerhand hebben wij

naar allerlei stemmen en geluiden leren luisteren. Allereerst naar Vaders en Moeders stem; je weet als de klok 's avonds 7 uur slaat, dat 't bedtijd is; de schoolklok waarschuwt je 's morgens, Zondagmorgen roept 't kerkklokje jullie, de piano of 't orgel vertelt jullie in een paar accoorden allerlei verschillende dingen. Misschien kunnen jullie zelf nog veel meer dingen bedenken, waar je naar luistert. Als 't goed is, gehoorzaam je er zonder meer aan.

Over een heel belangrijk stemmetje, dat in jullie woont en heel, heel zacht praat, soms spreekt 't heel dringend, zullen we samen nog even praten. Als je op 't punt staat iets te doen, dat Vader of Moeder liever niet willen hebben, hoor je een stemmetje, dat zegt „niet doen.“

Doe je dan net of je 't stemmetje niet hoort, dan waarschuwt 't stemmetje nog eens, 't klinkt zacht, want jij alleen kunt 't horen, maar 't zegt zo dringend: „Doe 't toch niet.“ Je vraagt je af: „Wie zegt dat tegen ons?“ 't Is God, onze Vader, die in de hemel woont, die alles ziet en hoort wat we doen, God wil niet graag, dat je je ouders of wie ook verdriet doet. Ziet God, dat je iets verkeerd wilt doen, dan spreekt God door 't stemmetje in je en waarschuwt. Hoe beter jullie en wij allen leren luisteren naar Gods stem, des te vrolijker en gelukkiger zullen we zijn.

Laten we God vragen ons steeds te willen helpen.

J. W.